

[Anders Andersen.]

pr. ejendom og for det mellemstore brug ca. 44-45 tønder. Man ved, at man ved at indkøbe disse få tønder korn selv til en lidt højere pris sikrer sig en betydelig større pris for hele sin produktion.

Nu vil nogen sige: ja, hvis vi går den vej med en høj kornpris, vil andre overtage markederne i udlandet. Det er jo de toner, man hører. Heroverfor vil jeg sige: hvis vi importerer iraksk byg, vil jeg mene, at dansk landbrug med sin produktionskapacitet vil få en betydelig større animalsk produktion, end dette korn ellers ville betinge, og dermed ville man altså ved importen skabe et større konkurrence-moment for de animalske produkter. Jeg forstår udmærket godt, at det er nemmere at agitere for det andet synspunkt, en stor import af billigt korn, for det er da klart, at den enkelte landmand gerne vil kunne købe billigt korn og samtidig fortsætte med at kunne sælge sin animalske produktion til store priser; det opfattes jo straks, at det ville være den bedste forretning, men dette ville jo — jeg henviser atter til den nævnte statistik og produktionsudvikling — være ligesom at forsøge både at blæse og have mel i munden, hvilket nu engang ikke lader sig gøre.

Vi har derfor fra hovedparten af landbrugets side den opfattelse, at hvis ikke vi skal ind i en generel og almindelig produktionsregulering her i landet, må vi gennemføre en kornordning, der sigter på en afdæmpning af produktionen for at holde et så højt eksportprinsniveau, som det nu en gang vil være muligt. Det er jo moderne med slusepriser, og vi synes ikke, vi skal være ringere stillet her i landet, end man er inden for fællesmarkedslandene, og derfor har vi foreslået et sluseprissystem, som netop skulle sikre den stabilitet i kornprinsniveauet, som jeg mener ville være meget væsentlig. Jeg vil dog gerne have det sagt, så det ikke skal misforstås, at jeg ikke ønsker dette system af hensyn til de store gårde, de må nok kunne klare sig, men jeg ønsker det gennemført af hensyn til den almindelige produktion inden for dansk landbrug for at sikre de mange, mange tusinder, der skal leve af den animalske produktion. Det er dette hensyn, der for eksportudvalgene, for landbofor-

eningerne, for Landbrugsrådet, har været ledetråden og motivet i hele denne ordning.

Jeg er helt enig i de betragtninger, som mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen gjorde gældende, at disse landbrugsordninger er utilstrækkelige til at løse landbrugets nuværende vanskeligheder. Jeg tror enhver må erkende, at der ude omkring i mange hjem er store økonomiske problemer.

Jeg kunne ikke lade være med at hæfte mig lidt ved det ærede medlem hr. Kirkegaards, jeg havde nær sagt lidt letsindige, for ikke at bruge udtrykket lidt letfærdige betragtninger over udviklingen på det økonomiske område. Nu havde han altså ikke denne bog hos sig, men han refererede efter hukommelsen, og det er rigtigt, at der er en forskel på 2 milliarder kr. — vi går jo altså lidt langt tilbage, nemlig til 1961 — der er efter disse tal en stigning i formuen på 2 milliarder kr. og en stigning i gælden på 1 milliard kr.; men der har i samme tidsrum fundet en bruttoinvestering sted i dansk landbrug på 1.300 eller lige ved 1.400 mill. kr., — lige ved 1.400 mill. kr.! Det forklarer måske et og andet i denne forbindelse. Endvidere tror jeg at kunne sige, at siden 1961 er den løse gæld i den enkelte danske landbrugsejendom vokset med uhyre hast, og det kan vel ikke være det ærede medlems opfattelse, at dansk landbrugs produktionsvilkår skal baseres på, at den enkelte landbruger kun skal kunne eksistere, hvis han årlig kan optage nye lån. Det kan vel ikke være den opfattelse, der lå til grund for den betragtning, der blev fremsat her, for hvis det er tilfældet, kan jeg forsikre, at så hører mulighederne for landbrug snart helt op; hvis man hvert år skal optage nye lån og ikke har forrentnings- og afdragsmuligheder gennem de økonomiske vilkår, så forøger man de årlige byrder, og så vil det hurtigt tage en sådan fart, at der ikke vil levnes dansk landbrug den tilpasningsmulighed og -evne, som alle taler så smukt om.

Jeg kan ikke lade være med at sige dette par bemærkninger til det ærede medlem; jeg skal ellers ikke gå ind i en debat med de forskellige ordførere, det vil jeg overlade til mit partis ordfører.

Måske må jeg så tilføje ud fra de be-